

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **CORMEN s. r. o.**, se sídlem Věchnov č. p. 73, zastoupen Mgr. Robertem Tschöplem, advokátem se sídlem Pod křížkem 428/4, Praha 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2021, č. j. 30 Af 63/2021 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 8. 2021, č. j. 29908/21/5300-21442-712226, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až prosinec 2016 a stanoveno související penále.

II.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobu, kterou krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením odmítl. Uvedl, že žaloba musí obsahovat alespoň jeden žalobní bod, z něhož musí být patrno, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Proto soud žalobce vyzval k doplnění žalobních bodů ve lhůtě pro podání žaloby. Poté ověřil, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 8. 2021, lhůta pro podání žaloby proto skončila dne 11. 10. 2021. Žaloba tedy byla podána v poslední den zákonné lhůty, přičemž žalobce reagoval na výzvu

krajského soudu k odstranění vad podání opožděným podáním dne 14. 10. 2021. Jelikož žaloba neobsahovala zákonem požadované náležitosti a její nedostatky žalobce neodstranil ve lhůtě pro podání žaloby, krajský soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) odmítl.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rekapitulovanému usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Vymezil se proti výkladu § 71 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 37 odst. 5 s. ř. s., který podal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 - 31. Má za to, že podal-li žalobce blanketní žalobu, musí jej soud vyzvat k jejímu doplnění v přiměřené lhůtě, jejíž konec může přesáhnout konec lhůty pro podání žaloby. Opačný výklad je v rozporu se smyslem a účelem soudcovské lhůty, o niž se jedná. Je to soud, kdo určuje, jaká lhůta je přiměřená. Jestliže soud nemůže ovlivnit délku lhůty pro doplnění podání, mění se soudcovská lhůta *de facto* v zákonnou. Rozšířený senát se ve svém rozsudku s povahou lhůty dle § 37 odst. 5 s. ř. s. vůbec nevypořádal. Krajský soud navíc stěžovatele vyzval k doplnění žaloby příliš pozdě, přestože měl dostatečný čas na vydání výzvy dle § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel totiž žalobu zaslal v 14:16 hod. posledního dne lhůty, přičemž krajský soud měl v daný den úřední dobu do 16:00 hod. Zbývaly mu tedy téměř 2 hodiny na zpracování žaloby a vydání výzvy k jejímu doplnění. Se stěžovatelem přitom mohl komunikovat datovou schránkou. Stěžovatel nesouhlasil ani s tím, že žaloba neobsahovala zárodek žalobního bodu. Podle něj jím byl odkaz na § 65 s. ř. s. spojený s konstatováním, že stěžovatel byl zamítnutím podaného odvolání zkrácen na svých právech. Stěžovatel tímto odkázal na podané odvolání. K přezkumu může vést i zcela obecný žalobní bod. Doplněním žaloby byl daný bod konkretizován. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením věci ze strany krajského soudu. Ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. podle něj zakotvilo koncentraci řízení. Výklad stěžovatele je v příkrém rozporu s tímto ustanovením a ve výsledku by mohl zvýhodnit žalobce podávající blanketní žalobu v závěru zákonné lhůty. Řízení o žalobě nelze srovnávat s řízením o kasační stížnosti, neboť s. ř. s. nestanoví koncentraci kasačního řízení. Nadto je lhůta pro podání kasační stížnosti významně kratší než lhůta pro podání žaloby. Názor žalobce, že krajský soud vydal výzvu k odstranění vad podání pozdě, je zcela absurdní, když sám stěžovatel dokázal za dva měsíce vytvořit pouze elementární blanketní žalobu. Po krajském soudu nelze spravedlivě požadovat, aby za daných okolností reagoval rychleji, aby stěžovatel mohl do půlnoci vady žaloby odstranit. Krajský soud sice stanovil v podstatě „zápornou“ lhůtu, to však jen proto, že neměl v době zaslání výzvy ověřen údaj o právní moci žalobou napadeného rozhodnutí. Tento údaj žalovaný potvrdil krajskému soudu k jeho výzvě až dne 19. 10. 2021. Výzva k doplnění žaloby se tím stala bezpředmětnou, což však krajský soud nemohl předem vědět. Ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 66/2017 - 31 navíc krajský soud nebyl za daných okolností

vůbec povinen vydat výzvu k odstranění vad žaloby. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že by žaloba obsahovala zárodek žalobního bodu. Za ten nelze považovat dílčí citaci zákonného ustanovení či tvrzení o zkrácení práv. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle konstantní judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004 - 54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65). Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nejvyšší správní soud se pak může zabývat pouze tím, zda usnesení o odmítnutí žaloby je zákonné či nikoli. Nedochází tedy k přezkumu námitek směřujících do merita původní věci vedené ve správním řízení.

[8] Nejvyšší správní soud se bude nejprve zabývat otázkou, zda stěžovatel doručil krajskému soudu žalobu, která obsahovala alespoň zárodek žalobního bodu. Pokud by tomu tak bylo, pak by rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí předmětné žaloby neobstálo.

[9] Ze soudního řádu správního vyplývá, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s. Podle písmene d) tohoto ustanovení je jednou z nutných náležitostí žaloby identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Význam co nejpřesnější formulace žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a dle které se soud při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce tvrdí. Soud tak není povinen, ale ani oprávněn, tyto důvody za účastníka řízení domýšlet či doplňovat (k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2020, č. j. 4 Azs 206/2020 - 38).

[10] Otázkou náležitého vymezení žalobních bodů se Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích již opakovaně zabýval. Rozšířený senát např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, vyjádřil, že „[l]*íčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce*

je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami."

[11] Na tyto závěry navázal rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, v němž uvedl, že je nutné „*za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum*."

[12] K uvedené dvojici rozsudků rozšířeného senátu lze doplnit usnesení ze dne 23. 2. 2010, č. j. 2 Azs 10/2009 - 61, ve kterém rozšířený senát dospěl k závěru, že formulace „[d]*omnívám se, že žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu porušil mj. § 12 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu; domnívám se, že žalovaný měl posuzovat mou žádost podle § 12 zákona o azylu, neboť splňuji podmínky pro udělení azylu, resp. doplňkové ochrany, neboť jsem v zemi původu pronásledován a moje ekonomické problémy jsou jen důsledkem. Navíc mám v České republice rodinné vazby, a to jednak manželku, ale také sestru*", odpovídá žalobnímu bodu, u něhož je třeba pokusit se o jeho doplnění a upřesnění (tzv. zárodek žalobního bodu, který se nachází na pomezí řádně formulovaného žalobního bodu a tvrzeními, která za žalobní bod vůbec nelze považovat).

[13] Naopak v rozsudku ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016 - 41, Nejvyšší správní soud nepovažoval za žalobní bod „*pouhý výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které měl žalovaný porušit, a obecné tvrzení, že žalovaný nedostál zásadám správního řízení, zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval a neposoudil jej podle § 12 zákona o azylu*". Rovněž dle usnesení ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 83, neobstojí jako tzv. zárodek žalobního bodu prostá citace ustanovení správního řádu a zákona o azylu, aniž by citovaná ustanovení stěžovatel alespoň v minimální míře spojil s popisem skutkového děje, eventuálně jinak v minimální míře žalobu individualizoval. Takto formulovanou žalobu by mohl dle kasačního soudu podat jakýkoliv žalobce ve věcech mezinárodní ochrany (obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2017, č. j. 2 Azs 346/2016 - 24, ze dne 20. 6. 2019, č. j. 2 Azs 391/2018 - 34 či ze dne 15. 10. 2021, č. j. 8 Ads 215/2021 - 42).

[14] V projednávané věci podal stěžovatel žalobu poslední den dvouměsíční lhůty k podání žaloby, neboť rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno dne 11. 8. 2021 a žalobu podal dne 11. 10. 2021. Stěžovatel v žalobě identifikoval platební výměry, vůči kterým podal odvolání, zprávu o daňové kontrole, protokol o jejím projednání, a rozhodnutí žalovaného, kterým rozhodl o podaném odvolání. Rovněž uvedl, kdy podal odvolání, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného a jak žalovaný rozhodl. Dále uvedl: „*Protože byl*

žalobce výše uvedeným rozhodnutím žalovaného dle § 65 s.ř.s. zkrácen na svých právech, podává žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu, a navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věk dalšímu řízení. ***Důvody správní žaloby doplní žalobce ve lhůtě stanovené soudem.***“ Následně stěžovatel formuloval žalobní petit.

[15] Při aplikaci výše uvedené judikatury na obsah žaloby stěžovatele lze konstatovat, že tato neobsahovala žádné tvrzení, které by obstálo alespoň jako tzv. zárodek žalobního bodu. Zdejší soud neshledává, že by stěžovatel spojil, a to alespoň v nejhrubších obrysech, tvrzené zkrácení na svých právech s individuálními závěry obsaženými v žalobou napadeném rozhodnutí. Z jeho tvrzení nejsou seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu k jeho konkrétnímu případu. Stěžovatel ani nevymezil právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí tak, aby krajský soud při uplatnění obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Stěžovatel pouze označil napadené rozhodnutí žalovaného (a jemu předcházející rozhodnutí správce daně), odkázal na obecné ustanovení s. ř. s. vztahující se k žalobní legitimaci pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, a navrhl, jak měl krajský soud rozhodnout. Není rovněž pravdou, že by stěžovatel jakkoliv reprodukoval svou argumentaci ve správním řízení či na ni odkazoval. Stěžovatel popsal čistě základní genezi správního řízení (kdy mu byly doručeny dodatečné platební výměry, kdy byla projednána zpráva o daňové kontrole, kdy podal odvolání a jak o něm žalovaný rozhodl). Na rozdíl od rozhodnutí, na která stěžovatel odkazuje v kasační stížnosti, tedy ani v elementární rovině neindividualizoval právní a skutkové důvody, pro které považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Uvedená námitka je tak nedůvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tvrzeným nesprávným výkladem § 71 odst. 2 s. ř. s. Dle stěžovatele má krajský soud v případě, kdy žalobce podá blanketní žalobu, vyzvat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k jejímu doplnění v přiměřené lhůtě, která může přesáhnout konec lhůty pro podání žaloby.

[17] Stěžovatel se v této části kasační stížnosti vymezuje vůči závěrům rozsudku rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 66/2017 - 31. Sedmý senát však v jeho argumentaci neshledává důvody pro odklonění se od těchto závěrů, tím méně pak důvody k předložení věci rozšířenému senátu.

[18] Předně se neztotožňuje se stěžovatelem v tom, že by přednesl argumenty, kterými by se rozšířený senát v uvedeném rozsudku již nezabýval. Tvrzeným rozporem mezi soudcovskou lhůtou a koncentrací řízení, stejně jako příbuzností postupu v řízení o kasační stížnosti a v řízení o žalobě, se rozšířený senát zabýval v bodech 38 a násl. uvedeného rozsudku (zejména bod 42). V tehdy posuzované věci totiž stěžovatel argumentoval podobně, jako činí stěžovatel nyní. Sedmý senát se přitom plně ztotožňuje se závěry, ke kterým rozšířený senát dospěl. Soudní řád správní jednoznačně stanovuje koncentraci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (na rozdíl od řízení o kasační stížnosti). Z ničeho přitom nevyplývá, že by soudcovská lhůta stanovená dle § 37 odst. 5 s. ř. s. koncentraci řízení jakkoliv prolamovala. Naopak, v tomto směru rozšířený senát, mimo jiné s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009,

sp. zn. Pl. ÚS 17/09, odmítl rozkolísat principy správního soudnictví. Jednoznačně pak vyjádřil nesouhlas s protežováním blanketních žalob nad žalobami perfektními. Co se týče příbuznosti postupů v řízení o kasační stížnosti a řízení o žalobě, je nutné zdůraznit, že pro podání kasační stížnosti je lhůta významně (4 x) kratší, což je na rozdíl od řízení o žalobě kompenzováno delší lhůtou pro doplnění kasačních bodů. Zároveň však platí, že řízení o kasační stížnosti neobsahuje ustanovení obdobné § 71 odst. 2 s. ř. s., které by pro ně v obdobném duchu zavádělo koncentraci řízení. Nejvyšší správní soud tedy nespatřuje důvody, pro něž by měl stěžovateli „povolit" odstranění vad podání spočívajících v absenci alespoň zárodku žalobního bodu po uplynutí lhůty pro podání žaloby. V podrobnostech odkazuje na výše uvedený rozsudek rozšířeného senátu, který se danou problematikou podrobně a uceleně zabýval.

[19] Poslední námitka stěžovatele směřovala vůči tomu, že mu krajský soud nestanovil lhůtu k odstranění vad podání spočívajících v absenci alespoň zárodku žalobního bodu v dostatečné délce, a že mu předmětnou výzvu zaslal příliš pozdě. V této otázce je však třeba plně souhlasit se závěry prezentovanými žalovaným. Ve výše uvedeném rozsudku č. j. 3 Azs 66/2017 - 31 dospěl rozšířený senát mimo jiné také k tomu, že „[s]*oud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů (§ 37 odst. 5 s. ř. s.) vždy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu doplnit včas*." V projednávané věci však stěžovatel doručil žalobu v poslední den lhůty k jejímu podání, a to dne 11. 10. 2021 v čase 14:16 hod. Krajský soud vydal dne 12. 10. 2021 výzvu k doplnění žalobních bodů a tuto odeslal dne 13. 10. 2021 zástupci stěžovatele (doručena byla dne 14. 10. 2021). Vzhledem k tomu, že stěžovatel zaslal krajskému soudu blanketní žalobu až na samotném konci dvouměsíční lhůty k jejímu podání, krajský soud nemusel legitimně považovat za pravděpodobné, že stěžovatel bude s to žalobu doplnit včas (ještě tentýž den). Nadto je nezbytné vzít v úvahu rovněž čas potřebný na zpracování podané žaloby a na nezbytné úkony vedoucí až k vydání výzvy k doplnění žalobních bodů. Standardní doba zpracování bude v obdobném případě zpravidla činit několik dnů po dojití žaloby na příslušný soud. V této době se soud musí seznámit s obsahem žaloby přinejmenším do té míry, aby si mohl učinit úsudek o tom, zda žaloba má předepsané náležitosti (srov. rozsudky tohoto soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 As 50/2014 - 18 a ze dne 29. 11. 2017, č. j. 1 Azs 341/2017 - 22). Například v rozsudcích ze dne 26. 5. 2020, č. j. 1 Afs 156/2020 - 18 či ze dne 31. 8. 2020, č. j. 9 Azs 188/2020 - 37, shledal zdejší soud za souladné se zákonem nezaslání výzvy k doplnění žalobních bodů u věcí, u nichž byla blanketní žaloba doručena soudu v předposlední den lhůty k jejímu podání. Ostatně, v prvním z uvedených rozsudků výslovně uvedl, že „[d]*va pracovní dny před koncem lhůty pro podání žaloby jsou zpravidla příliš málo na to, aby soud stihl ověřit všechny rozhodné skutečnosti a zaslat výzvu k doplnění žalobních bodů podle § 37 odst. 5 s. ř. s., byť s účastníkem řízení komunikuje elektronicky*" (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 Afs 2/2011 - 55).

[20] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že výjimečně je třeba trvat na postupu soudu dle § 37 odst. 5 s. ř. s. i v případě žaloby (která neobsahuje žádný žalobní bod) podané soudu dva dny či dokonce jen jeden den před uplynutím lhůty pro její podání (srov. např. rozsudky ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 Azs 237/2018 - 53, nebo ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 309/2017 - 33). Tyto závěry nicméně kasační soud vyslovil ve vztahu k žalobám cizinců proti rozhodnutím, u nichž zákon stanoví lhůtu pro podání žaloby v řádu dnů (15

dnů), a krajský soud proto musí být z povahy věci při úvahách o reálné možnosti žalobu doplnit obezřetnější.

[21] Zdejší soud shledává v projednávaném případě pochopitelným, že krajský soud vydal výzvu k doplnění žalobních bodů v podstatě den po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Krajský soud totiž s určitostí neznal okamžik, kdy bylo rozhodnutí žalovaného stěžovateli doručeno. O tom ostatně svědčí i obsah soudního spisu, konkrétně výzva žalovanému k zaslání dokladu o datu doručení rozhodnutí založená na č. l. 24. I touto otázkou se ostatně zabýval rozšířený senát v bodě 49 výše citovaného rozsudku č. j. 3 Azs 66/2017 - 31. Vyslovil, že „[t]*řetí senát má samozřejmě pravdu, že striktní uplatňování právě uvedeného právního názoru přináší v praxi jisté problémy. První praktický problém přináší formulace lhůty ve výzvě podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k doplnění žalobních bodů. V okamžiku, kdy krajský soud dostane žalobu, není s to ještě ověřit přesně lhůtu k jejímu podání. Tu může jednoznačně a konečně určit teprve v okamžiku, kdy obdrží správní spis a zjistí den doručení správního rozhodnutí žalobci. Výzvu k doplnění žaloby však musí poslat co nejdříve, neměl by tedy čekat na předložení správního spisu, neboť jinak se snižuje šance na včasné doplnění žaloby o žalobní body ve lhůtě pro podání žaloby, to zejména v situaci velmi krátkých lhůt, jako jsou třebas lhůty v řádu dnů dle § 172 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců (30, resp. 10 dnů). Proto je naprosto legitimní, pokud krajský soud ve výzvě adresované žalobci odkáže jen na příslušné zákonné ustanovení, eventuálně uvede obrat typu ‚žalobu je třeba doplnit ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení žalobou napadeného rozhodnutí‘*.“ Ač se tedy stanovení *de facto* negativní lhůty k doplnění žalobních bodů může zdát na první pohled nelogické, krajský soud v daný okamžik s jistotou nevěděl, že skutečně stanovuje lhůtu negativní. Jistě pak takový postup nevede k nezákonnosti napadeného usnesení, neboť stěžovatel měl dodržet podmínky vyplývající z koncentrace řízení. I tato námitka je tak nedůvodná.

[22] Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[23] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu